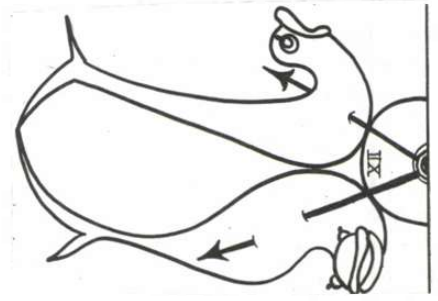

SERÉNY MÚMIA 200

ha majd minden rabszolga nép
jármát megunva olajra lép

szerkeszti:
Fekete Vince 2002

BORSODI L. LÁSZLÓ

Ha

kígyó szisszen
gyík ha surran
ott lehetnek álmaidban

szalma zizzen
patak csobban
elalélhatsz karjaimban

ott fenn itt lenn
lennénk voltan
halhatatlan hallgatásban

Együtt

hogy mennyit nőtt ma a kaktusz
én nem tudom
hogy most mire gondolsz
azt sem

öledben a két kezed.
kinézek az ablakon:
a fákra eső csorog

Akkor

Mert akkorra arcom
rezzenéstelen lesz,
kőhideg, kopár.

Mert akkorra a minden
csend lesz, és csend a mind,
és sivár.

Közös

hó borítja az utat
mégis elindulok
kenyérrel és hallal vársz
nézzük majd a tévét
(mi jöhet még elmarad)

Labirintus

szűzi parázsfoltok
és hamvadó ligetek
között
névtelenül
mezítelenül
az éjben

Át

Azt mondja: legalább holnap!
Azt mondhatja: talán várjunk!
Végül: eldöntetlen marad.

Napnyugtára átváltozik.

Határok

ahol a fény
bontani
kezd
szirmai

*

dróton függő ruhák:
megtisztult jelmezek
a téli udvarban

*

falak figyelése
szőnyeg simulása
elcsöpögő percek

Mérleg

a
mozdulat
számít

a
többi
nem mérhető

Ébredés

megcsillan
a reggel
a hűvös
köveken
elgurul
szét
p
e
r
e
g
szegeken
lépkedek

Teremtések

I.
azt mondom:
ablak —
átlátok
rajtad

II.
azt mondom:
tükör —
láthatod
magad

III.
azt mondom:
te vagy —
és falak
falak

MERÉNYI KRISZTIÁN

Uram

Uram, Ön biztos a lordok
házából való, hiszen a
nyugalma irigylésre méltó.
Miért fekszik itt az éj-
szakában egy ilyen jóképű
úrfi? Még felfázik szegény-
kém. Sokan követnék ezt a
hanyag eleganciát: a nap-
szakhoz képest higgadt
modor, kitűrt ing, flegmán
álmos tekintet, félrecsú-
szott nyakkendő és kezeinek
az a nemtörődöm tartása.
Ön arisztokrata, vagy herceg
talán, mert ha a látszat
nem csal, e viselkedés-mű-
vészet pezseg az egész lény-
ében, sőt nem csak ott, hisz
most látom, hogy kezd ki-
rajzolódni az aurája, de
miért sápadt el, Uram?

Oththon

Tea forr a
sparherten,
kenyeret
esznek a
cicák.
Sül héjában
a krumpli,
vacsorát
készít
mamám.
Egy pók
hálót fon
a rojton,
halványan
pislog a
lámpa.
A kertben
már a csend
megágyazott
magának.

Forradalom

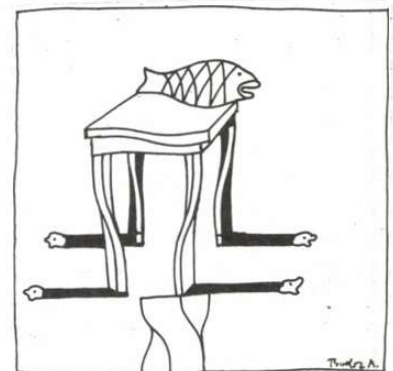
Hangjuk érces, akár
a trombitahangú
madáré, mely makacsul
belevájja karmát a
korhadt fába, s úgy
hfoja fiókáit.
Zúg az orkán,
forgószeél kapja fel
a népet, mely az
úton ténfereg, mint
itatáskor megkerült
birkacsorda.

Kék szemek

Kalandoznak a
végtelenben,
ahol álom
mozgatja
gyöngé kezével.
Rubin sugár
itatja őket.

Félelem

Mint a szilaj
héja amikor dohos
kőbörtönbe vetik,
és nem látva az
eget, rikoltozva
vágódik a
falnak.

Bodor Anikó grafikái